

Årsmötet

Vanligtvis brukade medlemmarna få sina kallelser till årsmötet redan några veckor före Jul, men detta år kom den inte förrän den 4 januari. Dock inom den tidsgräns som föranstaltats enligt stadgarna. Vad som skulle avhandlas enligt det mejl som utgjorde den likaledes stadgeenliga kallelsen var nästan enbart formaliteter, med undantag för inväljandet av en ny kvinnlig ledamot i styrelsen eftersom Annie "Den fingerfärdiga" avflyttat till Bahamas och meddelat förbundet att svenskarnas tilltagande ovilja att nyttja riktiga pengar gjort livet surt för henne som expert på att mjölka folk på mynt och sedlar ur fickor och handväskor. Infödingarna i den karibiska övärlden utgjorde däremot en mer lovande besättning av mjölkbar och ouppmärksam kreatur. Hon hade också förtydligat sitt meddelande till styrelsen genom att bifoga en selfie där hon vittjade en bunt 100-dollarsedlar ur bakfickan på en fetlagd Trumpliknande turist, vilket roade övriga styrelsemedlemmar samtidigt som de nu, enligt stadgarna, tvingades välja ny kvinnoledamot.

Riksförbundet var ju av förklarliga skäl inte landets mest kända. Ja, det låg ju i sakens natur att medlemskapet i förbundet knappast utgjorde minsta lilla anledning att nå anseende och status i det organisationsmättade Sveriges land. RFSF kunde möjligen låta schangdobelt i den händelse man uttalade akronymen i fråga lite slarvigt, men förbundet hade samt och synnerligen mycket lite med sexualupplysning att göra.

Dock erhöll RFSF en icke oansenlig årligen utbetald summa pengar i statsbidrag eftersom småväxta ficktjuvar trots allt utgjorde ett behjärtansvärt sällskap av ungefär samma ömmande dignitet som vissa delar av handikappidrotten. Varför skulle förresten inte Riksförbundet Småväxta Ficktjuvar åtnjuta statens beskydd åtminstone i någon mån när Sveriges Mentalt Handikappade MMA- utövare fick så rundhänta statsbidrag?

II

När Gumman Tö dagen innan denna Trettondagsafton anlände till Norrtälje som den ena av två kandidater till den lediga kvinnostolen i styrelsen för RFSF var hon mycket förväntansfull. Hennes motkandidat, det fd moderata statsrådet och justitieministern, vars namn vi av hänsyn till höga vederbörandes make lämnar oröjt, väntades till samma hotell som Gumman Tö. Givetvis förklädd, men ändå möjlig att avslöja i det fall någon skulle någon ha fattat misstankar. Men i sin för dagen ändamålsenliga utstyrsel i form av slitna jeans med

matchande jacka och välknuten snusnäsduk på skulten gav hon mest intryck av att vara groupie till ett c/w-band med spelningar i landsorten. Låt oss kalla henne Mrs Y, inte X, för hennes hemort låg långt från Pila-Britas hemtrakter och avsevärt mycket närmare Norge. Detta land som gett oss så många underhållande anekdoter.

- Ska den skatan vara min motkandidat? frågade sig Mrs Y, när hon bodde in sig i rummet intill på det illa ansedda hotellet mitt i staden Norrtälje.
- Ska den högfärdsblåsan ha någon chans mot mig? tänkte Gumman Tö för sin del.

De båda småväxta damerna hälsade i alla fall avmätt och inte helt ovänligt på varandra. Dock utan att komma varandra så nära att någon risk eller snarare chans till vittjande av fickor yppades. Men det skulle säkert under de två dagar som riksmötet ägde rum komma fler tillfällen att berika sig, även på sina gelikars bekostnad.

Längre bort i hotellkorridoren sågs en liten man, inte helt olik en fd landshövding i Örebro län, stå och fiffla med sin mobiltelefon. Det var den senaste iPhonemodellen och det var en närmast surrealistisk syn som mötte Gumman Tö när hon blickade åt herr Mazarins håll under det att hon stoppade sitt nyckelkort i vredet på hotellrumsdörren.

- Det ser ju ut som om han håller en gammal handdator i handen, tänkte hon.

Det var ju också i viss mån sant, men hennes tankar rörde ju själva proportionerna, där iPhonen storleksmässigt nästan tycktes mäta sig med mannens överkropp. Att hon själv hade svårt att nå upp till vredet på rumsdörren var ingenting som bekymrade henne det minsta.

III

Hur en poliskommissarie bör klä sig för att i en journalists eller vanlig Svenssons skepnad kunna övervara ett så pass ljusskyggt förbunds årsmöte var en fråga som sysselsatt Mårten Bäcks sammankallade spaningsgrupp en hel vecka. Efter otaliga förslag rörande benkläder, accessoarer och huvudbonader hade man till sist enats om att Mårten till att börja med borde lämna sin lamullsöverrock hemma, likaså byta ut sina gula anteckningsblock mot Anteckningar i den iPhone som legat oanvänd en bra tid i överrocken. Vidare ansåg några i gruppen att Bäcks ålderstigna men skraddarsyddade terylenebyxor borde ersättas med någon sorts jeans, oavsett vilka bekymmer det skulle innebära att få tag på någonting utöver XXL. Huvudsaken var i alla fall att den polisuniform Bäck brukade bära under lamullsöverrocken absolut borde utgå ur ekiperingen av vår man i Norrtälje. När det gällde hans fysiologi

brukade den allmänna meningen vara att dess alldaglighet i alla fall skulle innebära en fördel i de sammanhang där det gällde att sammansmälta med tapeterna på stället.

Med ståndsmässig mörkgrön jägarjacka med manchesterslag, filthatt och jeans stegade Mårten Bäck frustande uppför hotelltrappan till sitt rum på övervåningen.

- Om jag fick välja en plats i världen att leva mina pensionerade dagar, så skulle det vara exakt här, tänkte Mårten Bäck när han genast gick fram till rumsfönstret som vätte ut mot Norrtäljeåns mynning. Men att ha skärgården och havet på simavstånd var inte huvudsaken för Bäck, utan helt enkelt en tillvaro i lugn och ro- med storstaden på pendelavstånd, och som det stod i hotellbroschyren: "I en småstad svenskare än knäckebröd, men med mental och fysisk närhet till stora, vida världen".

Framför allt var det dock menyerna på Åtellet, som det så vitsigt heter, som föll vår Mårten i smaken: "Köttbullar, prinskorv från Nibble gård, gravad & rökt lax, sillar, gubbröra, skagenröra, viltkorv, cheddarost, kål, paté, cumberland, julsinka från Nibble gård, Janssons frestelse, dopp i grytan, julkorv, lutfisk, rödbetsallad, revbensspjäll, vörtbröd, ostar, ägghalvor med löjrom och räkor, sylta, knäck, Ris a la malta, ostkaka, pepparkakor, ischoklad, fruktsallad och mycket mer". Bäck slickade sig om munnen när han om och om igen läste dessa salivutsöndrande ord.

Vad gäller förhoppningar om att för framtiden kunna kartlägga ficktjuvligorna i Sverige bör vi dock ha i åtanke Bäck's oftast lågt ställda målsättningar. Att få en helg på betald arbetstid på ett konferenshotell under lågsäsong var dock en tillräckligt mål för vår man, som bestämt sig för att undvika så mycket närkontakt som möjligt med de småväxta ficktjuvarna. Inte desto mindre var han inriktad på att under installationsdagen notera antalet män och kvinnor i sällskapet liksom att på någorlunda höravstånd kunna registrera åtminstone något av värde utan att väcka uppseende.

För att inte ge sken av poliskommissarieskap hade Bäck bestämt sig för att gå i roll, vilket innebar att i så stor utsträckning som möjligt se ut som någon sorts författare. Eftersom landet vid denna tid var översållat med deckarförfattare var det således i den rollen som Mårten Bäck nu inträdde. Han övade sig för denna dramatiska debut genom att vid det lilla bordet intill hotell-TV:n sitta och plita ner några bokstäver, titta i taket, klia sig i håret, småle och därefter skriva ner ett antal meningar samtidigt som han smackade förnöjt.

- Fasen också! tänkte nu Mårten högt för sig själv. Det här jobbet passar ju mig perfekt!
Varför blev jag inte författare i stället för polis?

IV

Eftermiddagskaffe ingick i helgpaketet för poliskommissarien och ficktjuvarna. Emellertid satte sig de senare en bra bit ifrån den plitande, småmysande och taktittande Mårten Bäck. Tilläckligt långt bort för att inget olämpligt ord skulle komma någon obehörig till del. De nio delegaterna yttrade sig dessutom mycket lågmält varför inte minsta stavelse nådde Mårten Bäck's öra. Eftersom denne nu så inlevelsefullt gått in i sin roll att han faktiskt gav blanka tusan i vad som överlades vid långbordet. Där höll nu RFSF:s ordförande ett mycket kort och därmed för sällskapet väl avpassat välkomsttal, tillräckligt hörbart för sällskapet men så tyst att inte ens om kommissarien installerat känsliga mikrofoner så skulle något av orden blivit registrerat på något kriminaltekniskt användbart sätt.

När Mårten Bäck i sin fantasi hunnit till andra kapitlet i sin tänkta kriminalroman, som tog form - om dock närmast oläslig - på hotellets servetter, hörde han hur hela sällskapet av ficktjuvar började avlägsna sig i riktning mot stora foajén.. Han övergick då till sin egentliga kommissarieroll, men hade svårt att koncentrera sig eftersom han blev kvar i tankarna på en kriminalroman där han själv som huvudperson skulle lösa gåtan med kopparstölderna i Töreboda och Ljusdal. I sin verkliga roll funderade han nu på hur han skulle kunna få ut något av eventuellt avhörda samtal mellan de småväxta som nu likt en mellanstadieklass med lätta spänstiga steg småsprang uppför trappan mot stora sällskapsrummet.

Då Bäck ännu inte avslutat sin första kaffekopp lät han emellertid efterföljandet dröja. Dessutom var det ju så att han endast hunnit inmundiga ett par drömmar och någon sockerkaksbit. Assietten med en åttondels prinsesstårta hade han ännu inte rört. Han gick fram till serveringsbordet och höll upp en till kopp kaffe med en ordentlig klick grädde och återgick till sitt bord. Nu överraskades han dock av att det stod en liten gumma, inte stort mer än 140 cm lång intill hans bord, och log mot honom: Gumman Tö.

- Och vad gör en så godmodig gentleman på ett sånt här fint ställe? frågade hon rakt på sak.

Mårten Bäck harklade sig och svarade stammande:

- Åh, jo. Jo, jag har dragit mig tillbaka hit till småstaden för att kunna skriva i fred. Får jag presentera mig, Leif Gunnar.
- Sigrid Wachenfeldt Persson, svarade Gumman Tö ironiskt och inte särskilt sanningsenligt samt räckte fram sin lilla hand. Ni skriver förstås deckare som alla andra?
- Jovisst, jag tänkte försöka mig på det nu, då mina poetiska alster inte sålt så bra. Jag har dock fortfarande ett litterärt stipendium att leva på, ljög Bäck ganska trovärdigt.
- Se där, svarade den korta och log. Kan jag sitta hos er? Mitt sällskap tråkar ut mig.
- Jo, jo, javisst. Mårten Bäck drog chevalereskt undan en stol och bjöd Gumman Tö sittplats.

Bäck hade lagt sin iPhone på bordet intill och under tiden som Gumman Tö satte sig tillrätta passade hon kvickt på att logga in på den genom ett par snabba tryckningar på sin egen av senaste modell fullproppad med spionappar.

- Jag måste sms:a till mina barn, förklarade hon.
- Ja, ja jovisst, svarade Bäck. Har ni många barn?
- Ja, från ett tidigare äktenskap. Nu lever jag ensam, blinkade hon till Mårten.
- På det viset. Ja, jag måste erkänna att även jag lever ensam, tyvärr, berättade Mårten helt i onödan.
- Vi kanske ses vid middagen, sade så plötsligt Gumman Tö, reste sig och log sitt bredaste men också falskaste leende varefter hon gick i riktning mot sitt rum.

Bäck överlade nu med sig själv om han skulle inrikta sig på att få till någon form av relation med den uppenbart överåriga damen, som dock gav ett livfullt och kanske till och med smått erotiskt intryck. Eller skulle han hålla sig på sin kant och avvakta? Det var ju en dag i morgon också.

Äntligen kunde han nu ägna sig åt tårtbiten som hela tiden legat och frestat honom på sin blanka assiett, men tyvärr hade kaffet börjat svalna varför Bäck återigen gjorde en tur till serveringsbordet och försåg sig med ytterligare en rykande kopp med en ännu mer ordentlig gräddklick ovanpå.